

[Poul Møller.]

sagde, at man ikke kan blive ved med at forbedre et samfunds økonomi ved at ødelægge borgernes. Det bør flertallet huske på, når det skal tage stilling til dette forslag.

Aage Fogh: Det er med stor interesse, jeg har lyttet til den diskussion, der her føres. Navnlig ved at høre på den sidste taler, det ærede medlem hr. Poul Møller, har jeg fået det indtryk, at de få hundrede millioner kroner, det her drejer sig om, tillægges en ganske overordentlig, ja, jeg kan godt sige forbavsende stor betydning i forhold til nationens økonomi. Det er dog kun ganske få procent af statens budget, der finansieres i form af tvangsopsparing.

Da vi i fjor havde valg og derefter dannede en regering, var det en hovedsag for det radikale venstre at få lagt forholdene sådan til rette, at vi kunne få stabiliseret valutabeholdningerne og skabe muligheder for en nedadgående rente, ikke mindst fordi vi har den opfattelse, at en nedadgående rente vil være det bedste hjælpemiddel til at skabe arbejde. Jeg har ikke den tro, at man kan afhjælpe arbejdsløsheden ved offentligt arbejde. Arbejdsløsheden kan afhjælpes den dag, der er penge til rådighed til en rimelig rente. Derfor gennemførte vi en række foranstaltninger i fjor, der var højst ubehagelige, men som tilsyneladende har haft gavnlige virkninger, idet ingen vil benægte, at vi er på vej til at opnå opfyldelsen af de to formål, vi tilstræbte.

Der er altså ingen diskussion om stigningen i valutabeholdningen, men vel diskussion om, hvorvidt stigningen indtil nu har været stor nok. Det mener jeg ikke den har været, og derfor giver jeg helt tilslutning til, hvad min partifælle, det ærede medlem hr. Kirkegaard, sagde forleden under en anden debat, at den regering, der bliver blød i knæene midt under arbejdet, ikke vinder frem til sejr. Jeg tror heller ikke, det vil være forsvarligt at give efter på dette område.

Vi skal have større valutabeholdning, vi skal have lavere rente og forhåbentlig også inden alt for længe en diskontosænkning, men jeg vil gerne bede den højtærede finansminister om, at diskontosænkningen ikke må komme, før vi er sikker på, den kan holde. Jeg tør ikke på nuværende tids-

punkt tage ansvaret for at anbefale det foreliggende forslag, og det så meget mindre som tvangsopsparingen er et led i en kæde, og man kan ikke pille det enkelte led ud.

Disse betragtninger har ført mig ind på den tanke, hvorledes de to partier, der i dag anbefaler at standse opkrævningen af tvangsopsparingen, tidligere har stillet sig i sådanne tilfælde. Nu hørte jeg nok, det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, at man slet ikke kan sammenligne 1951 med 1957. Nej, jeg vil da håbe, han har den opfattelse, ellers er det ikke ærligt spil, han spiller. Den stilling, det ærede medlem sammen med det ærede medlem hr. Ølgaard som ordfører indtog i 1951, er diametralt modsat den stilling, det ærede medlem indtager i dag. Derfor synes jeg egentlig, det er rimeligt ganske kort at citere, hvad de herrer sagde ved den lejlighed; det findes i Folketingstidende 1951-52, sp. 1510. Det ærede medlem hr. Ølgaard, der dengang talte for venstre, sagde med stor styrke:

„Vist ingen af de partier, der har været med til at gennemføre den bundne opsparing i forbindelse med bestræbelserne for at skaffe orden i vort lands økonomi, har lagt skjul på, at hvis det skulle lykkes at skaffe denne orden, var det nødvendigt at gennemføre adskillige ting, der ville være ubehagelige for befolkningen. Det er da også sket. Og det er lige så klart, at under de omstændigheder er der et rigt marked for gold kritik“

o. s. v., som det ærede medlem hr. Per Hækkerup allerede har citeret.

Det er, synes jeg, en klog og reel tale, der her er holdt af venstres ordfører i 1951, men for så vidt det ærede medlem hr. Poul Møller ikke har ret, når han siger, at stillingen i dag er en ganske anden; end den var i 1951, er det efter min vurdering ikke helt redeligt, det, de to partier foretager sig i øjeblikket.

Ligesom det ærede medlem hr. Ølgaard dengang tog stærkt standpunkt, kan dette også siges om det ærede medlem hr. Poul Møller. Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde ved den lejlighed — det står sp. 1511 —:

„Der er ingen af de partier, der gennemførte den tvungne opsparing i efteråret og i foråret, der betragter sig som lystplagere eller som lystmordere. Vi har